

JAKAB DÉNES

MÚLT ÉS JÖVŐ

5Móz 11,8—12

Az év első napján felolvasott bibliai rész eredetileg az ószövetségi népekhez szólt. Lényegében nem más, mint egy prédikációrészlet, ahogy mai egyházi nyelven megneveznénk. Tartalmában pedig egy felhívás a valláserkölcsi szabályok betartására. A néphez intézett beszéd célja a lelki felkészítés a régi életformából az új életformába való beilleszkedés érdekében.

A történelmi időpont, amelynek emlékét e szavak idézik, az Egyiptomból való szabadulás és az ígéretföldjére való bevonulás között kereendő. Az Egyiptomból való szabadulás lezajlott, nemsokára kezdetet veszi a Kanaán földjére való bevonulás. Egyiptom ebben az esetben a múlt, Kanaán pedig a jövő.

Egyiptom bibliai képében a múlt megpróbáltatásai, vele szemben a jövő tejjel-mézszel folyó kanaáni boldogsága csillan fel a beszédben. A szolgassággal szemben a szabadság, a robottal szemben az égből aláhulló eső és napsütés nyomán áradó istenáldás tényeivel kívánja a próféta érzékeltetni az isteni gondviselést, mely „az esztendő kezdetétől az esztendő végéig“ meg nem szűnik majd egy pillanatra sem.

Múlt és jövő határán, a mai napon, nekünk is üzen a próféta, üzen Isten. Bár sejtjük, hogy életformánk, múltbeli és jövőbeni állapotunk egy esztendő folyamán nem lesz olyan lényegesen különböző, ahogy azt a bibliai kép szemlélteti. Mégis e múltbeli kép alkalmas arra, hogy múltunk és jövőnk valóságára rávilágítson azzal, hogy az isteni gondviselés állandóságára felhívja figyelmünket az esztendő változásakor.

Az első, ami éles vonásokkal mutatkozik a múlt és jövő határán ma is — és ezt a bibliai kép is szemlélteti nekünk — az, hogy a múltnál szebb lesz a jövő. Érzed-e ezt testvérem most, a jövőbe induláskor? — Kell, feltétlenül kell érezned. Enélkül nem lenne kedved elindulni tovább.

Gyakran megfáradva szoktuk mondani, hogy nehéz az élet, s a nehézségek nemhogy fogynának, de mintha szaporodnának. Ezt csak mondjuk, mert el-elfáradunk. De hitünk és érzelmünk a reményt mindig megjeleneti. Szívünk mélyén megmásíthatatlanul hisszük, hogy a jövő jobb lesz, szebb lesz. Hogy egyre előbbre, egyre közelebb jutunk Kanaánhoz. Ebben annyira hiszünk, hogy megkérdőjelezni nem is lehet. Ha nem

hinnők, lábunk gyökeret verne, kőbálvánnyá válnánk, s minden további létmegnyilvánulásunk értelmetlen lenne.

Aldjuk ma imádságos szent áhítattal Istent, aki nekünk ezt a reményt adta.

A reménység ösztönöz és kötelez. Parancsot ad. Azt a tudatot táplálja, hogy Isten „rajtunk függő szeme“ nemcsak az égből aláhulló áldást adja „hegyes-völgyes“ tájainkon élő népének, hanem külön figyelemmel kíséri, miként indul a jövő felé az ő népe. Így esik különös hangsúly a kezdésre.

Nézd az emberi élet kezdeteit; a csecsemő érkezését; hogy milyen lesz; az első hangot, az első mozdulatot, az első értelmes szót, az első lépést, az első teljesítményeket, mennyire érzékenyen figyeli minden szülő, s ebből milyen fontos következtetéseket von le a jövőre nézve.

De nézd: egy vers első sora, a zene első akkordja, a könyv első bekezdése, mind-mind mennyire meghatározzák annak sikerét. Jól kezdeni. Ez a reménység parancsa. Jól kezdeni az évet és így érdemelni ki Isten áldását és gondviselését.

Szépen mondani ki az újesztendő első mondatát. Jobb lábbal indulni, jobb kézzel kezdeni, jobbik éneddel mutatkozni be a jövő előtt.

Ezek azok a parancsok, melyeket parancsol Isten azért, hogy az ígért földjét elérhessük s azt tartósan bírassuk.

Soha ne feledjük el, hogy Isten gondviselő szeme rajtunk függ az esztendő kezdetétől az esztendő végéig. Ámen.

Dr. LÖRINCZY GÉZA

„A MI VITÉZKEDÉSÜNK FEGYVEREI NEM TESTIEK“

2Kor 10,4

Pál apostol a keresztény ember vitézkedése fegyvereiről azt mondja, hogy azok nem testi fegyverek. Hát milyenek? — vetődik fel bennünk a kérdés. Vannak más fegyverek is a testi, az anyagi fegyvereken kívül? Vannak, és gyakran a testi fegyverek gyengébbnek bizonyulnak azoknál, amelyeket a lélek fegyvereinek nevez az apostol. A lelki fegyverek közül csak egyről emlékezünk meg ez alkalommal, ez a bátorság.

A bátorság az egyike a legfontosabb és leghatalmasabb lelki fegyvereknek, mert erősíti az Istenben való hitet, és azt a meggyőződést, hogy az ügy, amelyért bátran kiállok, méltó Isten támogatására, és hogy Isten valóban velem is lesz. S „ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?“ Mily erőforrása ez a bátorságnak.

Ma nem arról a bátorságról akarok beszélni, amely a háborúk vérzivarjaiban fűtheti a katonát. Mily sajnálatos, hogy az emberiség tör-